

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 27. listopadu 2025 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Hany Hrnčířové a soudců JUDr. Luboše Vlasáka a JUDr. Lenky Konopové odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného [datum] v [obec], trvale bytem [adresa], t.č. ve výkonu vazby ve Vazební věznici Praha Pankrác, státního zástupce Městského státního zastupitelství v Praze a poškozené [příjmení] – Ministerstvo spravedlnosti, podaná proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2025, č. j. 3 T 7/2025-1768, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), f), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek zrušuje ve výroku o trestu a v adhezních výrocích ve vztahu k poškozeným [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] a podle § 259 odst. 3 tr. ř. se znovu rozhoduje takto:

Obžalovaný

[jméno] [příjmení],

[datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa], t.č. ve výkonu vazby ve Vazební věznici Praha Pankrác,

při nezměněném výroku o vině z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2025, č. j. 3 T 7/2025-1768,

ad I. zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), 3 písm. c) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. f), 3 písm. a) tr. zákoníku, zločinem omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 3 písm. c), písm. d) tr. zákoníku, přečinem nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku,

ad II. přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku,

ad III. zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b), d) tr. zákoníku, zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, zločinem omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 3 písm. c), d) tr. zákoníku, přečinem nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, přečinem nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, přečinem krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku,

ad IV. zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, zločinem omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, přečinem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 1 tr. zákoníku, přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku,

ad V. zločinem těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinem omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. f) tr. zákoníku, přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, přečinem nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, přečinem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku,

ad VI. zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku,

ad VII. zločinem těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku, zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinem omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. c), d) tr. zákoníku, zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c), f) tr. zákoníku, zločinem sexuální nátlak podle § 186 odst. 1, odst. 5 písm. b) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinem loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, přečinem nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku,

se odsuzuje

podle § 145 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 59 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 16 (šestnácti) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest propadnutí věci, a to:

- I. mobilní telefon značky MOTOROLA, IMEI: 351496376528027,
- II. mobilní telefon značky XIAOMI P-10, IMEI: 860643066388162,
- III. černá samonabíjecí plynová pistole (EKOL APL 2 9mm PA Blanc) značky Voltran AV Silahlary, výrobní číslo V2IEKDAY503 -2300212, včetně zásobníku do uvedené zbraně,
- IV. 4x náboj plynový se zeleným víčkem,
- V. 10x náboj plynový s modrým víčkem,
- VI. nůž typu, karambit“ v pouzdře na kotník,

VII. zavírací kleště z bílého kovu.

Podle § 99 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá ochranné léčení protitoxikomanické a protialkoholní ústavní formou.

Podle § 228 odst. 1 tr. ř. je obžalovaný povinen zaplatit poškozeným:

- České republice – Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, na náhradu nemajetkové újmy z titulu poskytnuté peněžité pomoci podle zákona č. 45/2013 Sb. částku ve výši 100 000 Kč,

- [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa],

na náhradu škody částku ve výši 45 349 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení z částky 45 349 Kč ve výši podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., tedy ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou platné pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o osm procentních bodů, a to ode dne 1. 9. 2025 do zaplacení,

na náhradu nemajetkové újmy za prožité duševní útrapy částku ve výši 150 000 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení z částky 150 000 Kč ve výši podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., tedy ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou platné pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o osm procentních bodů, a to ode dne 1. 9. 2025 do zaplacení,

- [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa],

na náhradu nemajetkové újmy za bolestné částku ve výši 17 755,32 Kč,

na náhradu nemajetkové újmy za prožité duševní útrapy částku ve výši 100 000 Kč,

- [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa],

na náhradu škody částku ve výši 33 174 Kč,

na náhradu nemajetkové újmy za bolestné částku ve výši 36 839,95 Kč,

na náhradu nemajetkové újmy za prožité duševní útrapy částku ve výši 100 000 Kč,

- [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa],

na náhradu škody částku ve výši 87 676 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení z částky 87 676 Kč ve výši podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., tedy ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou platné pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o osm procentních bodů, a to ode dne 1. 9. 2025 do zaplacení,

na náhradu nemajetkové újmy za bolestné částku ve výši 123 955,26 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení z částky 123 955,26 Kč ve výši podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., tedy ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou platné pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o osm procentních bodů, a to ode dne 1. 9. 2025 do zaplacení,

na náhradu nemajetkové újmy za prožité duševní útrapy částku ve výši 350 000 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení z částky 350 000 Kč ve výši podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., tedy ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou platné pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o osm procentních bodů, a to ode dne 1. 9. 2025 do zaplacení.

Podle § 229 odst. 1 tr. ř. se poškozená [jméno] [příjmení], [datum narození], odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 2 tr. ř. se poškozené [jméno] [příjmení], [datum narození], [jméno] [příjmení], [datum narození], [jméno] [příjmení], [datum narození], a [jméno] [příjmení],

[datum narození], odkazují se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

V ostatních výrocích zůstal napadený rozsudek nedotčen.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2025, č. j. 3 T 7/2025-1768 (dále jen napadeným rozsudkem) byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným pod bodem I. zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), 3 písm. c) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. f), 3 písm. a) tr. zákoníku, zločinem omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 3 písm. c), písm. d) tr. zákoníku, přečinem nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, pod bodem II. přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, pod bodem III. zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b), d) tr. zákoníku, zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, zločinem omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 3 písm. c), d) tr. zákoníku, přečinem nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, přečinem nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, přečinem krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku, pod bodem IV. zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, zločinem omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, přečinem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 1 tr. zákoníku, přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, pod bodem V. zločinem těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024 zločinem omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. f) tr. zákoníku, přečinem porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, přečinem nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, přečinem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, pod bodem VI. zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a pod bodem VII. zločinem těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku, zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinem omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. c), d) tr. zákoníku, zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c), f) tr. zákoníku, zločinem sexuální nátlak podle § 186 odst. 1, odst. 5 písm. b) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinem loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, přečinem nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku.

2. Za tyto trestné činy byl obžalovanému uložen podle § 145 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 59 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 16 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, a dále podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu značky MOTOROLA, IMEI: 351496376528027, mobilního telefonu značky XIAOMI P-10, IMEI: 860643066388162, mobilního telefonu značky IPHONE, IMEI: 356580105960323, černé samonabíjecí plynové pistole (EKOL APL 2 9mm PA Blanc) značky Voltran AV Silahlary, výrobní číslo V2IEKDAY503 -2300212, včetně zásobníku, 4x náboj plynový se zeleným víčkem, 10x náboj plynový s modrým víčkem, nože typu,, karambit“ v pouzdře na kotník a zavíracích

kleští z bílého kovu. Dále byla obžalovanému podle § 228 odst. 1 tr. ř. uložena povinnost zaplatit poškozené [jméno] [příjmení] na náhradě škody částku ve výši 45 349 Kč a na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 200 000 Kč, v obou případech společně se zákonným úrokem z prodlení ode dne 1. 9. 2025 do zaplacení, poškozené [jméno] [příjmení] na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 117 755,32 Kč, poškozené [jméno] [příjmení] na náhradě škody částku ve výši 33 174 Kč a na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 136 839,95 Kč, poškozené [jméno] [příjmení] na náhradě škody částku ve výši 87 676 Kč a na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 523 955,26 Kč, v obou případech společně se zákonným úrokem z prodlení ode dne 1. 9. 2025 do zaplacení, Všeobecné zdravotní pojišťovně na náhradě škody částku ve výši 9 560 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení ode dne 27. 5. 2025 do zaplacení, Vojenské zdravotní pojišťovně na náhradě škody částku ve výši 11 167 Kč, Allianz pojišťovně a.s. na náhradě škody částku ve výši 26 050 Kč a podle § 229 odst. 1 tr. ř. byla poškozená [jméno] [příjmení] odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních a podle § 229 odst. 2 tr. ř. byly poškozené [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] odkázány se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Proti tomuto rozsudku podali ve lhůtě předpokládané ustanovením § 248 odst. 1 tr. ř. odvolání obžalovaný, státní zástupce v neprospěch obžalovaného a poškozená ČR – Ministerstvo spravedlnosti, která též náležitým způsobem odůvodnili. Úvodem nutno konstatovat, že podaná odvolání jsou řádným opravným prostředkem proti rozsudku nalézacího soudu a byla podána k tomuto opravnému prostředku oprávněnou osobou z hlediska ustanovení § 246 odst. 1 písm. a), b), d) tr. ř. Podaná odvolání splňují i požadavky kladené na tento řádný opravný prostředek z hlediska lhůty k jeho podání a místa jeho podání a splňují i zákonem požadované náležitosti ve smyslu ustanovení § 249 tr. ř. a nic tedy nebrání z jejich podnětu meritornímu přezkoumání napadeného rozsudku.

4. Obžalovaný v písemně podaném odvolání, směřujícím do všech výroků napadeného rozsudku, a posléze i ústy svého obhájce v rámci veřejného zasedání namítá, že nalézací soud se nevypořádal se všemi skutečnostmi, které měl k dispozici, zejména s jeho obhajobou, neprovedl bez řádného odůvodnění důkazy, které by obžalovanému svědčily, tudíž právní kvalifikace neodráží faktickou důkazní situaci, na základě, které soud vynesl mj. nepřiměřeně přísný trest. Poukazuje na to, že nalézací soud bez dalšího uvěřil výpovědím poškozených, bez ohledu na rozpory, nelogičnost některých tvrzení, a pokud obžalovaný uváděl odlišné verze událostí, soud se spokojil s konstatováním, že jeho verze je v přímém rozporu s tím, co poškozené tvrdí, přičemž u poškozených nebyl shledán žádný důvod, proč by si měly události vymyslet. Naopak obžalovaný zcela věrohodně motivaci poškozených dovodil, a to silné emocionální navázání na jeho osobu, nevůli z toho, že je postupně opouštěl, v některých případech hraničící s vyhrožováním, že pokud skutečně odejde, obrátí se na policii se smyšleným obviněním, neboť všechny poškozené věděly, že již byl v minulosti za násilnou tr. činnost trestán. Obhájkyňe jednotlivé nelogičnosti, nesrovnalosti a pochybnosti o věrohodnosti tvrzení poškozených popsala ve své závěrečné řeči, na což odkazuje. Markantní rozpor spatřuje v případě poškozené [příjmení] u provedeného tetování, kde soud zcela opominul důkazy – foto přípravy v telefonu, nereálnost realizace tetování dle popisu poškozené. V tomto případě není zcela věrohodná ani výpověď svědkyně [příjmení], která sice zmiňuje, že se jí poškozená [příjmení] svěřila s tím, že ji obžalovaný proti její vůli tetoval, nicméně, byť s poškozenou se setkala bezprostředně po incidentu, popisuje modřiny, škrábance, další pak má toliko ze sdělení poškozené. Rovněž závěr soudu o jasné nevěrohodnosti výpovědi svědka [jméno] [příjmení] vyplývající z toho, že jeho výpověď je v rozporu s ostatními provedenými důkazy, nesvědčí o objektivním hodnocení důkazů. Jistě, výpověď svědka [příjmení] je odlišná od výpovědi pošk. [příjmení] a sv. [příjmení], což je pochopitelné, neboť se nevyjadřuje k újmě, která měla poškozené vzniknout, ale k motivaci jejího obvinění. Soud se také nijak nevypořádal s faktem, že [jméno] [příjmení] figuruje

jako poškozená v trestní věci proti [jméno] [příjmení]. Již v přípravném řízení orgány činné v trestním řízení zcela rezignovaly na možnost výsledku bývalého partnera [jméno] [příjmení] [jméno], který s ní byl v osobním i telefonickém kontaktu bezprostředně po skutku, omezily se na úřední záznam, že potenciální svědek s nimi přestal komunikovat. Dále je shodně u všech poškozených bagatelizován prvek užívání psychotropních látek, ke kterému se společně s obžalovaným uchýlovaly. Soud zde bez dalšího vychází z tvrzení poškozených, že se jednalo o ojedinělé excesy, byť např. poškozená [příjmení] k dotazu obhájkyne uvedla, že společně s obžalovaným užíli veškeré drogy, které v bytě zanechal její předchozí přítel. Obžalovaný nikdy nerozporoval tvrzení poškozených, že žil na jejich úkor, na druhou stranu všechny poškozené shodně uvedly, že po seznámení s obžalovaným nabyly pocitu, že je ten pravý, že si s ním dokázaly představit prožít celý život a že finanční prostředky a zázemí mu poskytovaly dobrovolně. Obžalovaný však rozhodně popírá a rozporuje užití násilí v intimní oblasti, které je soudem kvalifikováno jako trestný čin znásilnění v případě poškozených [příjmení] (bod I), [příjmení] (bod III), [příjmení] (bod V), [příjmení] (bod VII). K tomu soud v napadeném rozsudku uvádí (43), že si je vědom komplikované obhajovací pozice obžalovaného, ale bezprostředně na to dokladuje, že skutkový děj byl vytvořen výhradně z popisu událostí, jak je vnímaly poškozené. Toto se vztahuje nejen k trestnému činu znásilnění, ale i k týrání osoby žijící ve společném obydlí. Nelze přehlédnout, že byť se jedná o tvrzení šesti žen, nebýt trestního oznámení poslední z nich, [jméno] [příjmení], na které navázalo intenzivní vyšetřování policie, při kterém byly ztotožněny další poškozené, které ovšem při výsledku v procesním postavení svědka již měly od policie o dalších obviněních [jméno] [příjmení] informace. Obžalovaný se tak neztotožňuje se závěrem, že provedené dokazování umožnilo soudu učinit jednoznačný závěr o tom, že se vše událo tak, jak je popsáno v obžalobě a následně vtěleno do výrokové části rozsudku. Soud se v jednotlivostech a konkrétně nezabývá rozpory mezi tvrzeními poškozených, na kterých téměř výlučně staví popis skutkového děje, a obhajobou obžalovaného. Zásadní námitku pak obžalovaný uplatňuje proti neprovedení některých důkazů. Jedná se především o výpověď svědka [příjmení], který sice byl v přípravném řízení vyslechnut, a to pouze v počátečním stádiu, následně vyšlo najevo, že se znal a přicházel do styku s dalšími poškozenými. I když soud konstatuje, že provedený výslech by byl relevantní a týkal se věci samé, neprovedením tohoto důkazu se soud do důkazní nouze nedostal. Obžalovaný namítá, že byl zkrácen na svém právu na obhajobu, neboť výslech svědka [příjmení] mohl mnohé skutečnosti o vztahu k poškozeným objasnit. Opakovaná žádost o předvedení svědka nebyla úspěšná, nicméně soud se svědkem přímo komunikoval a jde na vrub nalézacího soudu, že nebyl ve svých požadavcích na jeho předvedení důraznější. V současné době lze předpokládat, že [jméno] [příjmení] již byl předán do výkonu trestu odnětí svobody a jeho výsledku už nic bránit nebude. Dalším z důkazů navrhovaných obžalovaným je přehrání relevantních záznamů z vydaných mobilních telefonů. Znalecký posudek z oboru kybernetika Ing. Jiřího Bergera skutečně proveden byl, nicméně obžalovaný se po celou dobu řízení provedení záznamů domáhal. V přípravném řízení bylo kusé vyhodnocení záznamů obhajobě k dispozici až v samém závěru. Obžalovaný u hlavního líčení uváděl, co by chtěl přehrát. Soud nezohlednil, že obžalovaný je ve výkonu vazby, a tudíž nemá možnost konkrétní záznamy přesně označit, nicméně časové vymezení soudu dal. V zálohovaných datech je např. hlasový soubor ozn., odcházení od [příjmení]“, na kterém zazní konverzace, na niž se obžalovaný odvolával, ve které poškozená [příjmení] přiznává, že mu vyhrožovala tím, že se sebepoškodí a využije to k oznámení na policii, pokud ji opustí. V návaznosti na výše uvedené obžalovaný rozporuje právní kvalifikaci, kterou soud, vyjma doznaného skutku v bodě II., užil, a to především pokud jde o uznání viny trestným činem znásilnění. Stejně tak má za to, že není namístě uznat jej vinným ze spáchání zločinu těžké ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1, 2 písm. g) tr. zákoníku v podobě posttraumatické stresové poruchy. Poškozené, kromě [jméno] [příjmení], neučinily o jednání [jméno] [příjmení] oznámení žádnému orgánu činnému v tr. řízení, se svými problémy se neobrátily na příslušného lékaře, nevyhledaly odbornou pomoc, která by dle znalců napomohla ke zmírnění až odstranění

škodlivých následků. Obžalovaný má za to, že užitá právní kvalifikace na základě posudků zpracovaných na jednotlivé poškozené je v daném případě spekulativní. Za absurdní považuje právní kvalifikaci zvláště závažného zločinu loupeže dle § 173 odst. 1 tr. zákoníku v případě přetahování se o mobilní telefon u poškozené [příjmení], který poškozená následně používá. Za zcela nepřiměřený, drakonický považuje trest uložený obžalovanému, který přesahuje běžnou soudní praxi při ukládání trestů nejen za obdobnou trestnou činnost, ale i za tr. činnost mající za následek smrt, např. vraždu. Obžalovanému byl uložen trest za užití § 59 tr. zákoníku o mimořádném zvýšení trestu odnětí svobody v maximální výměře 16 let. Na rozdíl od nalézacího soudu je obžalovaný přesvědčen, že zákonné podmínky pro tento postup nejsou splněny. Od spáchání jednání, pro které byl v minulosti odsouzen, uplynulo více než 13 let, což nepochybně materiální podmínku pro uložení mimořádně zvýšeného trestu oslabuje. Obhajoba si nemohla nepovšimnout jisté zaujatosti nalézacího soudu vůči obžalovanému, která se nepochybně podepsala minimálně na výroku o trestu. Konkrétně se jedná o některé výroky v bodě 67. napadeného rozsudku. Nadbytečnou je řečnická otázka soudu, kde až by se agresivita a brutalita útoků obžalovaného zastavila, kdyby [jméno] [příjmení] neučinila trestní oznámení. Taková úvaha by se do výše uloženého trestu projevovat neměla. Dále obžalovaný nesouhlasí s uložením trestu propadnutí mobilních telefonů, zejména proto, že obsahují data a údaje, které by takto byly pro něj nenávratně ztraceny a značně by mu po vykonání příp. trestu odnětí svobody návrat na ni zkomplikovaly. Navíc mobilní telefon značky IPHONE, IMEI: 356580105960323, není jeho vlastnictvím. V návaznosti na výše uvedené pak pozbývá opodstatnění i výrok o náhradě škody jednotlivým poškozeným. Závěrem obžalovaný navrhuje, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek zrušil a věc vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

5. Státní zástupkyně v odvolání podaném v neprospěch obžalovaného namítá, že napadeným rozsudkem nebylo rozhodnuto o uložení ochranného opatření v podobě ochranného léčení protitoxikomanického a protialkoholního ústavní formou. Poukazuje na to, že k posouzení duševního stavu obžalovaného byl zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, v němž znalci dospěli k závěru, že obžalovaný netrpí a ani v období páchání trestných činů netrpěl duševní chorobou ve smyslu psychózy ani sexuální deviací. Intelukt posuzovaného je pásmu průměru, je zde smíšená porucha osobnosti, která je nezdrženlivá, emočně a afektivně nevyvážená, sebestředná, dominantní, s rysy dissociality, se sníženou frustrační tolerancí a impulzivní reaktivitou v zátěži a intoxikaci. Obžalovaný preferuje bezprostřední uspokojování svých potřeb bez ohledu na okolí, je zde závislost na alkoholu, škodlivé užívání marihuany a pervitinu s psychickou závislostí a hazardní hráčství. V době páchání trestných činů zde byla kombinovaná intoxikace alkoholem, pervitinem, pregabalínem a alprazolamem, tato akcentovala osobnostní rysy obžalovaného, zvýšila jeho aktivitu, sebevědomí, snížila jeho soudnost, vedla k ventilaci negativních emocí. Z primárně psychiatrického hlediska při další konzumaci návykových látek a alkoholu je obžalovaný nebezpečný, proto znalec navrhl uložení ochranného léčení protialkoholního a protitoxikomanického ústavní formou. U hlavního líčení znalec MUDr. Tichý shrnul závěry znaleckého posudku a uvedl, že mu měl obžalovaný sdělit, že by s uložením ochranného léčení souhlasil, že prý již nechce brát drogy a pít alkohol, nicméně úspěšnost léčby je u obžalovaného menší než u jiného průměrného člověka, který by dané látky užíval. Podle § 99 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku soud může uložit ochranné léčení i tehdy, jestliže pachatel, který zneužívá návykovou látku, spáchal trestný čin pod jejím vlivem nebo v souvislosti s jejím zneužíváním. Státní zástupkyně má za prokázané, že vliv alkoholu a OPL na jednání obžalovaného byl významný. Dané je prokazováno výpověďmi poškozených (zejm. [příjmení], [příjmení] a [příjmení]) i zmiňovaným znaleckým posudkem. Stejně tak je zřejmé, že účelu ochranného léčení lze dosáhnout, pročez má státní zástupkyně za to, že mělo být uloženo. Závěrem navrhuje, aby odvolací soud uložil obžalovanému ochranné léčení protitoxikomanické a protialkoholní ústavní formou.

6. Poškozená [příjmení] – Ministerstvo spravedlnosti v podaném odvolání poukazuje na to, že dne 19. 8. 2025 soudu sdělila, že Ministerstvo spravedlnosti obdrželo dne 8. 8. 2024 žádost poškozené [jméno] [příjmení] o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti podle zákona č. 45/2013 Sb., které vyhovělo, neboť tato splňovala podmínky pro poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti, a rozhodnutím ze dne 14. 8. 2025, č.j. MSP-183/2024-OTP-OTC/7, jí byla přiznána a vyplacena peněžitá pomoc ve výši 50 000 Kč. V dalším přípise ze dne 19. 8. 2025 soudu sdělila, že Ministerstvo spravedlnosti obdrželo dne 20. 3. 2025 žádost poškozené [jméno] [příjmení] o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti podle zákona č. 45/2013 Sb., které vyhovělo, neboť splňovala podmínky pro poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti, a rozhodnutím ze dne 14. 8. 2025, č.j. MSP-169/2025-OTP-OTC/8, jí byla přiznána a vyplacena peněžitá pomoc ve výši 50 000 Kč. Ministerstvo spravedlnosti dále v přípisech uvedlo, že u Městského soudu v Praze je pod sp. zn. 3 T 7/2025 vedeno trestní řízení proti obv. [jméno] [příjmení], [datum narození], kterému je kladeno za vinu spáchání zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1, 2 písm. g) tr. zákoníku, zločinu znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku účinného do 31.12.2024, zločinu omezování osobní svobody dle § 171 odst. 1, 2, 3 písm. c), d) tr. zákoníku, zločinu vydírání dle § 175 odst. 1, 2 písm. c), f) tr. zákoníku, zločinu sexuálního nátlaku dle § 186 odst. 1, 5 písm. b) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinu loupeže dle § 173 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku, přečinu poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 tr. zákoníku a přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku. Poškozená [jméno] [příjmení] se připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy podle § 43 odst. 3 tr. ř., konkrétně žádala peněžité plnění v celkové výši 987 676 Kč s přísl., a poškozená [jméno] [příjmení] se připojila s nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy s částkou v celkové výši 645 349 Kč s přísl. Podle § 33 zákona č. 45/2013 Sb. poskytnutím peněžité pomoci oběti přechází nárok oběti na náhradu škody nebo nemajetkové újmy vůči pachateli na stát, a to v rozsahu poskytnuté peněžité pomoci. S odkazem na shora uvedené ČR – Ministerstvo spravedlnosti oznámila přechod nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 2x 50 000 Kč z poškozených [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] na stát, přičemž tento nárok stát uplatnil z titulu náhrady škody a nemajetkové újmy tak, jak jej uplatnily poškozené. Vzhledem k tomu, že co do částek 2 x 50 000 Kč ČR – Ministerstvo spravedlnosti s odkazem na § 33 zákona č. 45/2013 Sb. vstoupila do práv poškozených, má za to, že disponuje v daném trestním řízení procesním postavením poškozené, a navrhla, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obž. [jméno] [příjmení] povinnost nahradit ČR – Ministerstvu spravedlnosti škodu a nemajetkovou újmu ve výši 2 x 50 000 Kč, tj. celkem 100 000 Kč. Soud I. stupně v napadeném rozsudku podle § 228 odst. 1 tr. ř. přiznal poškozené [jméno] [příjmení] na náhradě škody částku ve výši 87 676 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení a na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 523 955,26 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení a se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Poškozené [jméno] [příjmení] soud I. stupně podle § 228 odst. 1 tr. ř. přiznal na náhradě škody částku 45 349 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení a na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 200 000 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení a se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. V případě poškozené ČR – Ministerstva spravedlnosti v napadeném rozsudku adhezní výrok absentuje. Výroky ohledně poškozených [příjmení] a [příjmení] zákonný přechod části jejich nároků na stát nereflktují, při rozhodování o jejich adhezních nárocích přiznáním nároku na náhradu škody či nemajetkové újmy ve výši ponížené o částky vyplacené jako peněžitá pomoc nebyl zákonný přechod nároků zohledněn, soud I. stupně se s touto skutečností nevypořádal, v odůvodnění rozsudku není uvedeno, z jakého důvodu oznámení ČR- Ministerstva spravedlnosti o přechodu části nároků poškozených na stát dle § 33 zákona o obětech trestných činů bez dalšího přešel. Závěrem poškozená ČR - Ministerstvo spravedlnosti navrhuje, aby odvolací soud z podnětu jejího odvolání napadený rozsudek doplnil tak, že podle § 228 odst. 1 tr. ř. je obžalovaný povinen

zaplatit na náhradu nemajetkové újmy poškozené České republice Ministerstvu spravedlnosti částku ve výši 100 000 Kč a případně aby v adhezních výrocích u poškozených [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] zohlednil, že na poškozenou ČR - Ministerstvo spravedlnosti přešly nároky na náhradu nemajetkové újmy u každé ve výši 50 000 Kč.

7. Vrchní soud v Praze z podnětu podaných odvolání přezkoumal napadený rozsudek z hlediska zákonnosti a odůvodněnosti výroků rozsudku i správnosti postupu řízení, které vyhlášení napadeného rozsudku předcházelo, a to z hlediska odvoláním vytýkaných vad, přičemž k vadám odvoláními nevytýkaným mohl přihlížet jen potud, pokud měly vliv na správnost výroků rozsudku, proti nimž byla odvolání podána. Na podkladě takového přezkumu věci, v rozsahu předpokládaném v ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř., dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce i odvolání poškozené ČR – Ministerstvo spravedlnosti jsou důvodná a částečně důvodným bylo shledáno i odvolání obžalovaného, a to v části směřující do výroku o trestu (propadnutí věci) a do adhezních výroků u poškozených [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení].

8. Po provedeném přezkumu vrchní soud zjistil, že nalézací soud provedl prakticky všechny potřebné důkazy, které mohly k objasnění věci přispět, kdy tyto důkazy v rámci hlavního líčení provedl v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu, při poskytnutí možnosti uplatnění všech práv obhajoby, která jsou obžalovanému a jeho obhájci v rámci trestního řízení přiznávána. Rozsah dokazování provedeného ze strany nalézacího soudu tedy byl shledán zcela v souladu s požadavky ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř., přičemž takto provedené důkazy nalézací soud hodnotil důsledně postupem předpokládaným v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. a dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům, které také vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí, a to v rozsahu předpokládaném ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř., přičemž v tomto směru je možno na tyto závěry, učiněné nalézacím soudem ve vztahu k vině obžalovaného předmětnou trestnou činností, odkázat, neboť s těmito závěry se Vrchní soud v Praze ztotožňuje.

9. Pakliže nalézací soud provedl všechny potřebné důkazy, neznamená to, že provedl veškeré v úvahu přicházející důkazy, což se týká zejm. výsledku svědků, nicméně je zjevné, a nalézací soud to také na str. 65-66 napadeného rozsudku řádně odůvodnil, že případná další snaha o výslech svědka [jméno] [příjmení] či přehrání blíže nespecifikovaných záznamů z mobilního telefonu obžalovaného by na učiněných skutkových a právních závěrech nemohly ničeho změnit, kdy pro vyslovení kategorických skutkových závěrů postačilo provedení dokazování v rozsahu nalézacím soudem u hlavního líčení provedeném. Totéž platí i v případě výsledku bývalého partnera poškozené [jméno] [příjmení] [jméno] [příjmení], na jehož výslechu u hlavního líčení ostatně ani sám obžalovaný netrval. Pokud obžalovaný poukazuje na hlasový soubor, v němž má zaznít konverzace, ve které poškozená [příjmení] přiznává, že mu vyhrožovala tím, že se sebeпоškodí a využije to k oznámení na policii, pokud ji opustí, nutno uvést, že poškozená [příjmení] žádné oznámení na policii nečinila, naopak, k věci se vyjádřila až poté, kdy ji policie v průběhu šetření sama kontaktovala, přičemž její konstantní svědecká výpověď je zároveň podpořena i dalšími důkazy (viz body 23.- 27. napadeného rozsudku), a tudíž ani takovýto důkaz by na učiněných závěrech nemohl ničeho změnit. V tomto směru je nutno připomenout, že v souladu i s judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu ČR není povinností především nalézacího soudu či následně soudu odvolacího, pokud je důkazní návrh uplatněn až v řízení před ním, provést veškeré uplatňované a požadované důkazy, a to i s vědomím znění ust. § 2 odst. 5 tr. ř., dle něhož povinností soudu je provést dokazování v rozsahu nezbytném pro objektivní a spravedlivé rozhodnutí ve věci, tedy zjistit skutkový stav věci tak, aby o něm nevznikaly důvodné pochybnosti z hlediska správnosti jeho závěrů. Nelze tedy přisvědčit námitkám obžalovaného směřujícím proti rozsahu provedeného dokazování.

10. K odvolacím námitkám obžalovaného nutno uvést, že se v převážné míře jedná o opakování obhajoby obžalovaného uplatněné již v řízení před nalézacím soudem, který se s jeho obhajobou náležitým způsobem v napadeném rozsudku vypořádal, a odvolací soud se s argumentací soudu I.

stupně ztotožňuje. Nelze přisvědčit obžalovanému, pokud má za to, že nalézací soud se nevypořádal se všemi skutečnostmi, které měl k dispozici, zejména s jeho obhajobou, a že soud bez dalšího uvěřil výpovědím poškozených, bez ohledu na rozpory, nelogičnost některých tvrzení. V tomto směru se odvolací soud ztotožnil se závěrem nalézacího soudu (viz bod 44. napadeného rozsudku), že neshledal žádný důvod, proč by měl považovat výpovědi poškozených za nevěrohodné, a to ani u jedné z poškozených, a že pokud došlo v detailech v jejich výpovědích u hlavního líčení k rozporu oproti tomu, co vypovídaly v přípravném řízení, pak to není, s ohledem na to, co si prožily, nic neobvyklého. Ba právě naopak, všechny poškozené byly schopny popsat průběh jednání více než detailně, a to i přes to, že shodně tvrdily, že ihned po spáchání se snažily tento zážitek vytěsnit a přesvědčit samy sebe, že se nic takového nikdy nestalo, což lze považovat za zcela běžnou a přirozenou reakci lidského organismu. Stejně tak se odvolací soud plně ztotožnil i se závěrem soudu I. stupně v tom, že pokud by si poškozené z jakéhokoli důvodu příběh vymyslely, pokud by chtěly obžalovaného zničit nebo se mu mstít, nepochybně by to byly právě ony, kdo by věc ohlásil, což však (kromě poslední poškozené [jméno] [příjmení]) žádná neučinila. Zároveň je třeba zdůraznit, že výpovědi poškozených nejsou osamocenými důkazy, ale tyto jsou podpořeny i dalšími provedenými důkazy konkretizovanými v napadeném rozsudku. Argumentaci obžalovaného, že motivací poškozených k tomu, proč by si měly události vymyslet, bylo jejich silné emocionální navázání na jeho osobu a nevěle z toho, že je postupně opouštěl, shledal odvolací soud zcela nedůvodnou. V tomto směru je třeba ve shodě s nalézacím soudem poukázat na to, že poškozené se vzájemně neznají, nikdy se spolu dříve nebavily, nestýkaly, tudíž je nemyslitelné a nepředstavitelné, že by si v tak krátké době jednoho roku šest poškozených žen mohlo vymyslet v mnohém podobný způsob napadení ze strany obžalovaného či že by se mohly vzájemně domluvit na tom, že obžalovaného zničí tím, že si na něj vymyslí takto brutální napadení. Je třeba zdůraznit i to, že obžalovaný, jak vyplývá ze znaleckého posudku, je manipulátor, kterému nečiní vůbec žádný problém své oběti vmanipulovat právě do takového myšlenkového postavení, aby si oběti myslely, že si za vše vlastně mohou ony. Vrchní soud tedy ve shodě s nalézacím soudem nepochybuje, že se skutkový děj stal právě tak, jak je ve výroku napadeného rozsudku popsán, kdy v podrobnostech lze odkázat na přiléhavé odůvodnění a hodnocení nalézacího soudu obsažené v napadeném rozsudku zejm. pod body 41.-45. Námitka obžalovaného, že markantní rozpor spatřuje v případě poškozené [jméno] [příjmení] u provedeného tetování, byla rovněž shledána nedůvodnou. V tomto směru bylo totiž na podkladě provedených důkazů plně prokázáno, že k tetování poškozené [příjmení] obžalovaným inkriminovaného dne skutečně došlo, a to jak výpovědi poškozené [příjmení], tak i svědkyně [příjmení] (viz č.l. 1578-1579, kdy mj. k dotazu Nějaké specifické zranění na zádech [jméno] jste viděla uvedla To tetování, škrábance a modřiny), dále zjištěními vyplývajícími z vyhodnocení dat získaných z mobilního telefonu obžalovaného zn. XIAOMI (viz č.l. 1324), znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, včetně Protokolu o prohlídce těla poškozené (viz č.l. 1081-1088). Zcela správným shledal odvolací soud i závěr nalézacího soudu ohledně nevěrohodnosti výpovědi svědka [jméno] [příjmení], která je v rozporu s ostatními provedenými důkazy (str. 45 napadeného rozsudku). V tomto případě nalézací soud správně dospěl k závěru, že skutek se stal tak, jak je popsán v rozsudečném výroku, když poukázal mj. na to, že věrohodné výpovědi poškozené [příjmení] korespondují s dalšími provedenými důkazy, zejména zajištěnou komunikací mezi poškozenou a obžalovaným. Tento řetězec důkazů pak jednoznačně vyvrací verzi obžalovaného ohledně údajné mstivé motivace poškozené vůči němu, podporovanou toliko právě nevěrohodnou výpovědí svědka [příjmení]. Jako zcela lichou shledal odvolací soud námitku obžalovaného, že soud se nijak nevypořádal s faktem, že [jméno] [příjmení] figuruje jako poškozená v trestní věci proti [jméno] [příjmení], protože nic takového nebylo v tomto trestním řízení objektivně zjištěno (sv. [příjmení] pouze uvedl, že má její výpověď před policií v jeho trestní věci, kde měla vypovídat, že si na její účet posílal fin. prostředky, kdy a jak se seznámili a kdy byli naposledy v kontaktu). Neopodstatněnou byla shledána i argumentace obžalovaného, že rozhodně popírá a rozporuje

užití násilí v intimní oblasti, dále že u všech poškozených je z jejich strany bagatelizován prvek užívání OPL a že soud bez dalšího vychází z tvrzení poškozených, že se jednalo o ojedinělé excesy, byť např. poškozená [příjmení] k dotazu obhájkyň uvedla, že společně s obžalovaným užíli veškeré drogy, které v bytě zanechal její předchozí přítel. V tomto směru považuje odvolací soud za potřebné uvést, že nalézací soud na podkladě provedených důkazů dospěl ke zcela správným skutkovým závěrům, a to včetně užití násilí obžalovaným vůči konkrétním poškozeným v intimní oblasti, které také náležitě vyjádřil v odůvodnění napadeného rozsudku, a zároveň zdůraznit, že poškozená [příjmení] nic takového, co tvrdí obžalovaný v odvolání, neuvedla (viz č.l. 1599).

11. Nalézací soud při jednoznačnosti skutkových zjištění nepochybil ani v otázce právní kvalifikace, s níž se Vrchní soud v Praze rovněž bezezbytku ztotožňuje. Obžalovaný jednáním popsaným v napadeném rozsudku naplnil všechny znaky skutkové podstaty ad I. zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), 3 písm. c) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. f), 3 písm. a) tr. zákoníku, zločinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 3 písm. c), písm. d) tr. zákoníku, přečinu nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, kdy v podrobnostech lze odkázat na příléhavé odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 50., ad II. přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, kdy v podrobnostech lze odkázat na příléhavé odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 51., ad III. zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b), d) tr. zákoníku, zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, zločinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 3 písm. c), d) tr. zákoníku, přečinu nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, přečinu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, přečinu krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku, kdy v podrobnostech lze odkázat na příléhavé odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 53., ad IV. zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, zločinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, přečinu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 1 tr. zákoníku, přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, kdy v podrobnostech lze odkázat na příléhavé odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 55., ad V. zločinu těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. f) tr. zákoníku, přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, přečinu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, přečinu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, kdy v podrobnostech lze odkázat na příléhavé odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 57., ad VI. zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, kdy v podrobnostech lze odkázat na příléhavé odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 59., ad VII. zločinu těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku, zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. c), d) tr. zákoníku, zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c), f) tr. zákoníku, zločinu sexuální nátlak podle § 186 odst. 1, odst. 5 písm. b) tr. zákoníku účinného do 31. 12. 2024, zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku,

přečinu nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, kdy v podrobnostech lze odkázat na příléhavé odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 61.

12. Vrchní soud v Praze shledal zcela nedůvodnou argumentaci obžalovaného, v níž rozporuje právní kvalifikaci trestným činem znásilnění, stejně jako argumentaci, v níž brojí proti právní kvalifikaci, pokud jde o uznání viny zločinem těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, 2 písm. g) tr. zákoníku v podobě posttraumatické stresové poruchy, s tím, že poškozené (kromě [jméno] [příjmení]) neučinily o jednání obžalovaného oznámení žádnému orgánu činnému v trestním řízení, se svými problémy se neobrátily na příslušného lékaře, nevyhledaly odbornou pomoc, která by dle znalců napomohla ke zmírnění až odstranění škodlivých následků, kdy užitou právní kvalifikaci na základě posudků zpracovaných na jednotlivé poškozené považuje za spekulativní. Nutno konstatovat, že nalézací soud shledal obžalovaného vinným zločinem těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, 2 písm. g) tr. zákoníku, proti kterému obžalovaný výslovně brojí, pouze v případě poškozené [jméno] [příjmení] (skutek pod bodem VII.), ve kterém není o uvedené právní kvalifikaci naprosto žádných pochyb. Současně odvolací soud neshledal žádný důvod k jakýmkoliv pochybnostem ve vztahu ke znaleckým posudkům zpracovaným na jednotlivé poškozené. Za zcela lichou pak je třeba označit námitku obžalovaného týkající se právní kvalifikace zvláště závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku v případě poškozené [příjmení] (skutek pod bodem IV). Nalézací soud v napadeném rozsudku (bod 55.) zcela správně poukázal na to, že bylo prokázáno, že se obžalovaný s poškozenou přetahoval o mobilní telefon, který mu nechtěla dát, a zmocnil se jej až na základě takto vyvinutého násilí. K tomu vrchní soud dodává, že podle platné judikatury z formulace užití v § 173 odst. 1 tr. zákoníku vyplývá, že loupež je dokonána již okamžikem, kdy pachatel použije násilí či pohrůzku bezprostředního násilí, pokud tak činí v úmyslu zmocnit se cizí věci, přičemž z hlediska naplnění znaků této skutkové podstaty není rozhodné, zda pachatel svým jednáním (tj. použitím násilí či pohrůzky bezprostředního násilí) směřoval k tomu, aby si danou věc присvojil nebo aby ji jen přechodně užíval, aby ji zničil apod., podstatné je jen to, že měl úmysl se této věci zmocnit (srov. Rt 51/1976 a dále např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 278/2024 nebo sp. zn. 4 Tdo 158/2025), což v případě jednání obžalovaného vůči poškozené [příjmení] bylo plně prokázáno. Nelze tedy přisvědčit námitkám obžalovaného směřujícím proti právní kvalifikaci posuzovaného jednání.

13. Vrchní soud v Praze v návaznosti na podaná odvolání podrobil přezkumu i výrok o trestu, který byl obžalovanému uložen napadeným rozsudkem. Nutno konstatovat, že nalézací soud při ukládání trestu obžalovanému – výjma trestu propadnutí mobilního telefonu zn. IPHONE (viz níže) - vzal v potaz všechny rozhodné okolnosti a těmi se zabýval i v odůvodnění napadeného rozsudku. S argumentací nalézacího soudu pod body 64. - 72. napadeného rozsudku a jím v souladu s ust. § 38 a § 39 tr. zákoníku vyměřeným trestem odnětí svobody podle § 145 odst. 2 tr. zákoníku ve spojení s § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 59 odst. 1 tr. zákoníku na samé horní hranici trestní sazby v trvání šestnácti let se Vrchní soud v Praze ztotožňuje a je tedy třeba jej vnímat jako přiměřený. Námitku obžalovaného, že zákonné podmínky pro postup podle § 59 odst. 1 tr. zákoníku nejsou splněny, shledal odvolací soud nedůvodnou. V tomto směru nalézací soud pod bodem 65. napadeného rozsudku zcela správně poukázal na to, že podle § 59 odst. 1 tr. zákoníku pachatel, který znovu spáchal zvláště závažný zločin (§ 14 odst. 3 tr. zákoníku), ač již byl pro takový nebo jiný zvláště závažný zločin potrestán, může soud uložit trest v horní polovině trestní sazby odnětí svobody stanovené v trestním zákoně, jejíž horní hranice se zvyšuje o jednu třetinu, jestliže závažnost zvláště závažného zločinu je vzhledem k takové recidivě a ostatním okolnostem případu vysoká nebo možnost nápravy pachatele je ztížena. V daném případě není žádných pochyb o tom, že obžalovaný se dopustil posuzovaným jednáním hned několika zvláště závažných zločinů, ani o tom, že obžalovaný již byl pro takový nebo jiný zvláště závažný zločin v minulosti potrestán, a to konkrétně rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 23. 8. 2012, sp. zn. 3 T 78/2012, který nabyl právní moci dne 11. 10. 2012, byl obžalovaný odsouzen za

přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku ve stádiu pokusu, za přečin nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, za zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) tr. zákoníku a přečin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 tr. zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 54 měsíců, který vykonal dne 4. 7. 2016, a dále byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Karviné ze dne 3. 5. 2017, sp. zn. 10 T 27/2017, který nabyl právní moci dne 22. 9. 2017, pro zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 5 let, který vykonal dne 1. 11. 2022. Není tedy pravdou, že od spáchání jednání, pro které byl obžalovaný v minulosti odsouzen, uplynulo více než 13 let. Naopak, nalézací soud zcela správně poukázal i na to, že obžalovaný, ač byl téměř 10 let ve výkonu trestu odnětí svobody za spáchání jiných zvlášť závažných zločinů, se nedlouho (několik měsíců) po svém propuštění z posledního výkonu trestu odnětí svobody dopustil velice brutálního jednání ve vztahu k sedmi bezbranným ženám, vůči kterým se dopouští naprosto zavrženíhodného jednání, když k žádnému takovému jednání neměl absolutně žádný důvod. Rovněž zcela správně dospěl nalézací soud k závěru, že postup podle § 59 odst. 1 tr. zákoníku je v tomto případě umožněn vysokou závažností nyní spáchaných zvlášť závažných zločinů a rovněž ztíženými možnostmi nápravy obžalovaného, když tento v průběhu trestního řízení neprojevil absolutně žádnou sebereflexi. V tomto směru považuje odvolací soud za potřebné ještě poukázat na závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, kde znalkyně Mgr. Dokulilová hodnotí prognózu resocializace obžalovaného na orientační škále 4-5 jako ztíženou, přičemž u hlavního líčení znalkyně mj. doplnila, že podle ní by byla resocializace plně vyloučena u těch závažných trestných činů a myslí si, že obžalovaný měl tendenci trošku se měnit, ale nelze vyloučit, že to je čistě účelová záležitost z jeho strany, a že obžalovaný měl tendenci v rámci vyšetření manipulovat i samotnou znalkyni, kdy se ji snažil ovlivnit, aby posudek udělala v jeho prospěch (viz bod 17. napadeného rozsudku). Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je zcela zřejmé, že všechny zákonné podmínky pro aplikaci institutu mimořádného zvýšení trestu odnětí svobody podle § 59 tr. zákoníku jsou u obžalovaného splněny, a tudíž soud I. stupně zcela správně ukládal obžalovanému úhrnný trest podle ustanovení, které se vztahuje na nejprísněji trestný čin, tj. podle § 145 odst. 2 tr. zákoníku ve spojení s § 43 odst. 1 tr. zákoníku při aplikaci § 59 odst. 1 tr. zákoníku ve zvýšené trestní sazbě odnětí svobody, která činí 10,5 až 16 let. Ve shodě s nalézacím soudem je také třeba zdůraznit to, že obžalovanému nespovídá jediná polehčující okolnost, naopak byla shledána celá řada okolností přitěžujících (§ 42 písm. c), m), n), q) tr. zákoníku), kdy v podrobnostech lze odkázat na bod 67. napadeného rozsudku, kde soud komplexně hodnotí i osobu obžalovaného a jeho přístup k celé projednávané věci včetně stupňující se agresivity obžalovaného v rámci posuzovaného jednání. S ohledem na výše uvedené skutečnosti nelze označit trest odnětí svobody uložený obžalovanému napadeným rozsudkem ve výměře 16 let, tedy na samé horní hranici zvýšené trestní sazby, za trest nepřiměřený, když i odvolací soud shledal uložení takového, byť přísného, trestu naprosto adekvátním trestem, který naplňuje předpoklady individuální i generální prevence. Soud I. stupně postupoval správně i v případě zařazení obžalovaného pro výkon uloženého trestu odnětí svobody podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou. Pochybení však odvolací soud shledal ve výroku, jímž nalézací soud uložil obžalovanému podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku trest propadnutí věci – mobilního telefonu značky IPHONE, IMEI: 356580105960323. V tomto případě totiž odvolací soud na podkladě doplnění dokazování v rámci veřejného zasedání zjistil, že k aktivaci tohoto telefonu došlo až dne 10. 4. 2024 v 16.28 hod. a poté z něho proběhly jen tři hovory s poškozenou [příjmení] (viz vyhodnocení MBT č.l. 1330), tedy tento mobilní telefon byl prokazatelně aktivován až po spáchání posledního skutku u poškozené [příjmení] (ad VII., kterého se měl obž. dopustit v době od 7. 4. 2024 od 23.00 hod. do 8. 4. 2024 do 23.00 hod.), a tudíž nemůže jít o nástroj trestné činnosti ve smyslu ust. § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a proto pro jeho aplikaci nejsou v tomto případě splněny zákonné podmínky. Zjištěné pochybení nalézacího soudu spočívající v porušení zákona napravil Vrchní soud v Praze k odvolání obžalovaného tak, že zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a

obžalovanému uložil podle § 145 odst. 2 tr. zákoníku ve spojení s § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 59 odst. 1 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 16 let se zařazením podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou, přičemž v rámci nově ukládaného trestu propadnutí věci vypustil mobilní telefon značky IPHONE, IMEI: 356580105960323, a trest propadnutí věci podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku obžalovanému uložil ve vztahu ke všem ostatním věcem specifikovaným shora ve výroku tohoto rozsudku, u nichž byly zákonné podmínky pro takovýto postup splněny. Argumentaci obžalovaného, že nesouhlasí s uložením trestu propadnutí dalších mobilních telefonů, zejména proto, že obsahují data a údaje, které by takto byly pro něj nenávratně ztraceny a značně by mu po vykonání příp. trestu odnětí svobody návrat na ni zkomplikovaly, shledal odvolací soud zcela nedůvodnou.

14. Vrchní soud v Praze shledal důvodným i odvolání státního zástupce, v němž namítá, že napadeným rozsudkem nebylo rozhodnuto o uložení ochranného opatření, a to ochranného léčení protitoxikomanického a protialkoholního ústavní formou. V tomto případě je předně třeba uvést, že podle § 99 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku soud může uložit ochranné léčení i tehdy, jestliže pachatel, který zneužívá návykovou látku, spáchal trestný čin pod jejím vlivem nebo v souvislosti s jejím zneužíváním; ochranné léčení však neuloží, je-li vzhledem k osobě pachatele zřejmé, že jeho účelu nelze dosáhnout. Je třeba souhlasit se státní zástupkyní v tom, že na podkladě provedených důkazů, zejm. výpovědí poškozených [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] a znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, vypracovaným na obžalovaného, bylo prokázáno, že vliv alkoholu a OPL na posuzované jednání obžalovaného byl významný. Ze závěrů zmíněného znaleckého posudku mj. vyplývá (viz bod 16. napadeného rozsudku), že u obžalovaného byly schopnosti rozpoznávací zachovány, schopnosti ovládací byly částečně sníženy, měrou podstatnou (nebyly však vymizelé), a to vlivem kombinované intoxikace u poruchy osobnosti; v případě, že by nebyl intoxikován, tak by obě schopnosti byly zachovalé. Obžalovaný preferuje bezprostřední uspokojování svých potřeb bez ohledu na okolí, je zde závislost na alkoholu, škodlivé užívání marihuany a pervitinu s psychickou závislostí a hazardní hráctví. V době páchaní trestných činů zde byla kombinovaná intoxikace alkoholem, pervitinem, pregabalínem a alprazolamem, tato akcentovala osobnostní rysy obžalovaného, zvýšila jeho aktivitu, sebevědomí, snížila jeho soudnost, vedla k ventilaci negativních emocí. Z primárně psychiatrického hlediska při další konzumaci návykových látek a alkoholu je obžalovaný nebezpečný, proto znalec navrhl uložení ochranného léčení protialkoholního a protitoxikomanického ústavní formou. U hlavního líčení dne 4. 7. 2025 znalec [příjmení] [jméno] [příjmení] shrnul závěry znaleckého posudku a doplnil, že mu měl obžalovaný sdělit, že by s uložením ochranného léčení souhlasil, že prý již nechce brát drogy a pít alkohol, nicméně že u poruchy osobnosti je předpokládána úspěšnost léčby menší než u jiného průměrného člověka, který by dané látky užíval. S přihlédnutím k výše uvedenému tedy není pochyb o tom, že obžalovaný je pachatel, který zneužívá návykovou látku, a že spáchal trestný čin pod jejím vlivem nebo v souvislosti s jejím zneužíváním. Stejně tak je zřejmé, že účelu ochranného léčení lze u obžalovaného dosáhnout. Proto Vrchní soud v Praze za splnění zákonných podmínek obžalovanému dále uložil podle § 99 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zákoníku ochranné léčení protitoxikomanické a protialkoholní ústavní formou.

15. Pokud jde o adhezní výroky napadeného rozsudku, Vrchní soud v Praze v rámci přezkumu zjistil, že v případě poškozených [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] nalézací soud pochybil, když u těchto poškozených nebyly řádně specifikovány jednotlivé přiznané nároky na náhradu nemajetkové újmy. V tomto směru je třeba poukázat na to, že podle § 2956 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Nároky na náhradu nemajetkové újmy na zdraví podle § 2958 obč. zákoníku pak tvoří jednotlivé, samostatné nároky na náhradu za bolest, ztížení společenského

uplatnění a další nemajetkovou újmu, jež samostatně vznikají i zanikají, a tedy se i samostatně promlčují (NS 25 Cdo 2245/2017 Vojtek, Púry 2017), proto uvedení náhrady jedinou souhrnnou částkou bez rozčlenění na jednotlivé dílčí nároky způsobuje neurčitost (NS 25 Cdo 2596/2018). Z platné judikatury vyplývá, že ustanovení § 2958 obč. zákoníku obsahuje tři samostatné dílčí nároky na náhradu nemajetkové újmy, z nichž každý má za úkol odčinit jiný dopad újmy na zdraví do sféry poškozeného, přičemž podmínky pro jejich poskytnutí se liší, stejně jako se může lišit i okamžik jejich vzniku. Účelem bolestného je poskytnout náhradu za vytrpěné bolesti přechodného rázu (jak fyzické, tak psychické) i za dočasné obtíže spojené s průběhem léčby. Cílem náhrady za ztížení společenského uplatnění je kompenzovat poškozenému trvalé omezení či dokonce vyřazení z různých sfér společenského života. Kategorie dalších nemajetkových újem je pak spojena se zásahem do zdraví, který nespočívá v přechodné bolesti ani ve fyzické či psychické újmě dlouhodobého (trvalého) charakteru, nýbrž jde o specifické okolnosti vymykající se obvyklému průběhu léčby a stabilizace zdravotního stavu, které nenastávají pravidelně, ale zvyšují intenzitu utrpené újmy na zdraví nad obvyklou míru. Vzhledem k tomu, že v daném případě nalézací soud napadeným rozsudkem přiznal poškozeným [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] náhradu nemajetkové újmy za jednotlivé nároky podle § 2956 a § 2958 obč. zákoníku jedinou souhrnnou částkou, jedná se o pochybení, které bylo třeba napravit. Zároveň nutno uvést, že nalézací soud při rozhodování o uplatněných nárocích těchto poškozených na náhradu nemajetkové újmy jak za prožité duševní útrapy, tak za bolestné či ZSÚ postupoval při jejich vyčíslení zcela správně a jejich přiznanou či nepřiznanou výši také náležitě odůvodnil a odvolací soud se závěry soudu I. stupně ztotožnil, přičemž i adhezní výroky týkající se uplatněných nároků na náhradu škody byly u těchto poškozených shledány zcela správnými, tudíž v tomto směru lze v podrobnostech odkázat na příslušné odůvodnění na str. 78-83 napadeného rozsudku. S ohledem na zjištěné pochybení nalézacího soudu Vrchní soud v Praze zrušil k odvolání obžalovaného napadený rozsudek v adhezních výrocích ve vztahu k poškozeným [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] a sám znovu rozhodl tak, že u těchto poškozených náležitě specifikoval jednotlivé přiznané nároky na náhradu nemajetkové újmy za prožité duševní útrapy a za bolestné, kdy u poškozených [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] zároveň zohlednil, že jim byla podle zák. č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů, ze strany ČR - Ministerstva spravedlnosti poskytnuta peněžitá pomoc oběma ve výši 50 000 Kč, a proto byla výše nemajetkové újmy za prožité duševní útrapy odvolacím soudem stanovena ve výši ponížená o částky vyplacené jim jako peněžitá pomoc. Protože jinak byly závěry soudu I. stupně ve vztahu k výše uvedeným poškozeným shledány správnými, Vrchní soud v Praze rozhodl tak, že uložil obžalovanému podle § 228 odst. 1 tr. ř. povinnost zaplatit poškozené [jméno] [příjmení] na náhradě škody částku ve výši 45 349 Kč a na náhradě nemajetkové újmy za prožité duševní útrapy částku ve výši 150 000 Kč, v obou případech společně se zákonným úrokem z prodlení ode dne 1. 9. 2025 do zaplacení, poškozené [jméno] [příjmení] na náhradě nemajetkové újmy za bolestné částku ve výši 17 755,32 Kč a na náhradě nemajetkové újmy za prožité duševní útrapy částku ve výši 100 000 Kč, poškozené [jméno] [příjmení] na náhradě škody částku ve výši 33 174 Kč, na náhradě nemajetkové újmy za bolestné částku ve výši 36 839,95 Kč a na náhradě nemajetkové újmy za prožité duševní útrapy částku ve výši 100 000 Kč a poškozené [jméno] [příjmení] na náhradě škody částku ve výši 87 676 Kč, na náhradě nemajetkové újmy za bolestné částku ve výši 123 955,26 Kč a na náhradě nemajetkové újmy za prožité duševní útrapy částku ve výši 350 000 Kč, ve všech případech společně se zákonným úrokem z prodlení ode dne 1. 9. 2025 do zaplacení, dále byla poškozená [jméno] [příjmení] podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních a podle § 229 odst. 2 tr. ř. byly poškozené [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] odkázány se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

16. Důvodným bylo shledáno i odvolání poškozené [příjmení] – Ministerstva spravedlnosti, která z titulu poskytnuté peněžité pomoci s odkazem na § 33 zákona č. 45/2013 Sb. oznámila přechod nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 2x 50 000 Kč z poškozených [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] na stát, a navrhla, aby soud uložil obžalovanému povinnost nahradit ČR – Ministerstvu spravedlnosti nemajetkovou újmu ve výši celkem 100 000 Kč. V tomto směru považuje Vrchní soud v Praze za potřebné předně uvést, že podle ust. § 33 zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů, platí, že poskytnutím peněžité pomoci oběti přechází nárok oběti na náhradu škody nebo nemajetkové újmy vůči pachateli na stát, a to v rozsahu poskytnuté peněžité pomoci. Poškozená [příjmení] – Ministerstvo spravedlnosti oznámila soudu I. stupně přechod nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu poskytnuté peněžité pomoci dne 19. 8. 2025, kdy již bylo hlavní líčení odročeno za účelem závěrečné porady a vyhlášení rozsudku, tudíž poškozenou předložené listiny osvědčující její nárok již nemohly být provedeny v hlavním líčení jako důkaz a v návaznosti na to nebyly zohledněny v rámci adhezního výroku. V napadeném rozsudku soud I. stupně přiznal poškozené [jméno] [příjmení] podle § 228 odst. 1 tr. ř. na náhradě škody částku ve výši 87 676 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení a na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 523 955,26 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení a se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy byla odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních a poškozené [jméno] [příjmení] soud I. stupně podle § 228 odst. 1 tr. ř. přiznal na náhradě škody částku ve výši 45 349 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení a na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 200 000 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení a se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy byla odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních, přičemž adhezní výroky napadeného rozsudku u těchto poškozených zákonný přechod části jejich nároků na stát z titulu poskytnuté peněžité pomoci nereflktují. Zároveň je třeba dodat, že obě zmíněné poškozené se k tomuto trestnímu řízení s uplatněnými nároky na náhradu škody a nemajetkové újmy řádně a včas připojily. Dále je nutno poukázat na to, že zákonem č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů, byl s účinností od 1. 8. 2013 zakotven princip přechodu nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy z oběti na stát, zastoupený Ministerstvem spravedlnosti. K tomuto přechodu dochází okamžikem poskytnutí pomoci, a to jen v rozsahu, v němž stát oběti peněžitou pomoc poskytl. To znamená, že pokud je trestným činem způsobená újma vyšší než poskytnutá peněžitá pomoc, přechází na stát jen část nároku oběti, která je tak vedle Ministerstva spravedlnosti i nadále oprávněna vymáhat uspokojení zbylé části svého nároku. Stát je tak oprávněn po pachateli trestného činu následně vymáhat, např. v rámci adhezního řízení postupem podle § 43 odst. 3 a § 45 odst. 3 ve spojení s § 206 odst. 2 tr. ř., peněžní částku, již dříve oběti poskytl. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném případě došlo k přechodu nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 2x 50 000 Kč z poškozených [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] na stát, přičemž tento nárok stát uplatnil z titulu náhrady nemajetkové újmy tak, jak jej uplatnily poškozené. Vrchní soud v Praze v rámci veřejného zasedání doplnil dokazování listinami poskytnutými Ministerstvem spravedlnosti (Rozhodnutími o přiznání peněžité pomoci + Likvidační doložky plnění + Oznámení přechodu nároku na ČR – Ministerstvo spravedlnosti), dokládajícími přiznání a vyplacení peněžité pomoci ve výši 50 000 Kč podle zákona o obětech trestných činů poškozeným [jméno] [příjmení] i [jméno] [příjmení], a dospěl k závěru, že v daném případě jsou splněny všechny podmínky uvedené v ust. § 43 odst. 3, § 45 odst. 2 tr. ř. ve spojení s § 33 zák. č. 45/2013 Sb. pro přechod nároku na náhradu nemajetkové újmy z oběti na stát, zastoupený Ministerstvem spravedlnosti. Proto bylo k odvolání poškozené ČR - Ministerstva spravedlnosti rozhodnuto tak, že Vrchní soud v Praze uložil obžalovanému podle § 228 odst. 1 tr. ř. povinnost zaplatit poškozené [příjmení] – Ministerstvu spravedlnosti na náhradě nemajetkové újmy z titulu poskytnuté peněžité pomoci podle zákona č. 45/2013 Sb. částku ve výši 100 000 Kč, přičemž zároveň byla u poškozených [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] výše přiznané nemajetkové újmy ponížena o částky vyplacené jim jako peněžitá pomoc (viz bod 14. tohoto rozhodnutí).

17. Nutno dodat, že adhezní výroky týkající se poškozených Všeobecné zdravotní pojišťovny, Vojenské zdravotní pojišťovny a Allianz pojišťovny a.s. byly, stejně jako výrok o vině, odvolacím soudem shledány zcela správnými, a proto ohledně těchto výroků zůstal napadený rozsudek nedotčen.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není žádný další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, rozhoduje o něm Nejvyšší soud. Nejvyšší státní zástupce může podat dovolání pro nesprávnost kteréhokoli výroku ve prospěch i neprospěch obžalovaného, obžalovaný jen pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká, a to pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Nezbytný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. ř. Dovolání je možno podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. ř., přičemž důvody dovolání je možno měnit jen po dobu běhu dovolací lhůty.

Praha 27. listopadu 2025

JUDr. Hana Hrnčířová
předsedkyně senátu